

DE GEHEIMSCHRIJVER

De geheimschrijver

Een kwestie van vertrouwen

Deel 1

Geschreven door Paul Christiaan Smis

De geheimschrijver. Een kwestie van vertrouwen
Geschreven door Paul Christiaan Smis

Eerste druk

Copyright © 2025
Het auteursrecht berust bij de auteur.

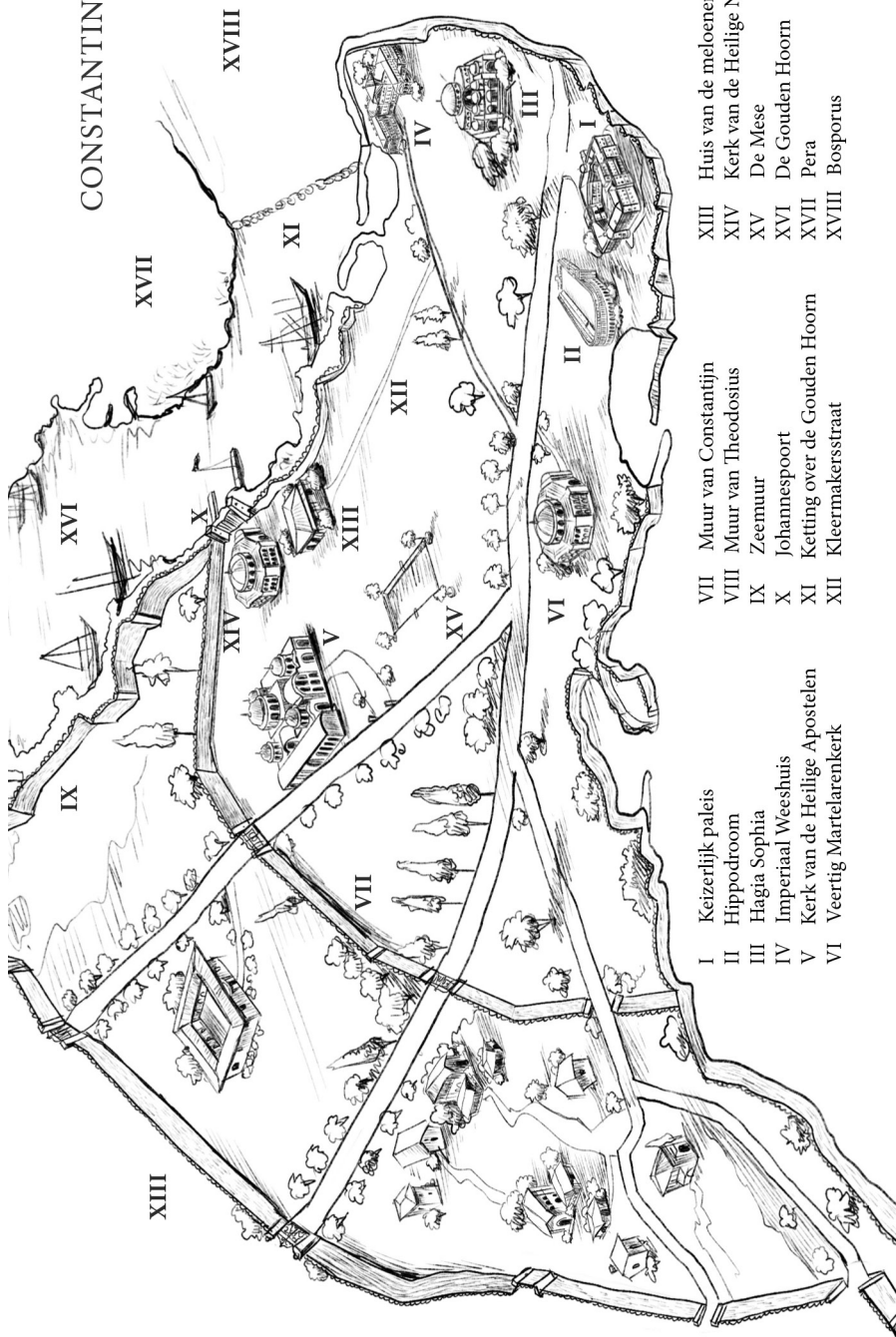
Redactie: Rik van der Vlugt
Eindredactie: Marloes Jongewaard

ISBN: 9789083280943
NUR: 342

Uitgegeven door Uitgeverij Historische Verhalen, te Leiden.
www.historischeverhalen.nl

CONSTANTINOPEL

I	Keizerlijk paleis	XIII	Huis van de meloenkoopman
II	Hippodroom	XIV	Kerk van de Heilige Nicolaas
III	Hagia Sophia	XV	De Mese
IV	Imperiaal Weeshuis	XVI	De Gouden Hoorn
V	Kerk van de Heilige Apostelen	XVII	Pera
VI	Veertig Martelarenkerk	XVIII	Bosporus
VII	Muur van Constantijn		
VIII	Muur van Theodosius		
IX	Zeermuur		
X	Johannespoort		
XI	Ketting over de Gouden Hoorn		
XII	Kleermakersstraat		

Proloog

DE PROVINCIE PAFLAGONIË, 1041

Hijgend sta ik op het erf. Ik staar naar het huis van mijn zusje Sigrid. Vlammen, rook! Het staat in lichtterlaaie. Mijn wandelstok en mijn bagagezak heb ik uit mijn handen laten vallen. Mijn spieren schrijnen, mijn knieën voelen nog de hobbels van de weg.

Vijf langzaam voortglidende dagen op een schip naar het oosten, van Constantinopel naar Sinope, de havenstad van de provincie Paflagonië. Daarna de nog tragere dagreizen te voet, helemaal van de kust naar het boerderijtje in de heuvels. De laatste mijl rennend, omdat ik de rook al op die afstand kon zien.

Geen tijd voor pijn; ik moet iets doen. Nu! Onrustig voor de deur op en neer lopend, strek ik mijn handen en bal ze dan tot vuisten. Mijn God, ik word gek. 'Sigrid!' roep ik. 'Sigrid!' Maar ik begrijp ook wel dat er uit die baaierd van vlammen geen antwoord meer zal komen. Zal ik...? Ik moet iets, maar ik durf niet. Ja maar... Mijn zusje! Ik kijk om me heen. Is er dan niemand die... Nee, dat zul je altijd zien; ik sta er alleen voor.

Dan ren ik schreeuwend op de deur af, trap ertegen. Hij geeft mee, draait naar binnen en toont me een blik op ramp en ondergang.

Sigrids naam roepend loop ik een gang in. Vlammen. Overal vlammen. Lichtende scheuren in rook en duisternis. Ik adem hete lucht in. Het schuurt in mijn

keel, raspt in mijn longen. Het geluid van dansend vuur komt van alle kanten. Ik word duizelig, maar dat mag niet. Wie duizelt, valt. Ik grijp me vast aan een deurpost. Meteen laat ik weer los. Vonken en gloeiende splinters spatten uit het hout. Ik hoor geknisper als ze voor mijn voeten vallen, en op mijn voeten, en erachter. De pijn en de schrik brengen me weer bij mijn posities. Ik schud mijn benen om van de smeulende deeltjes af te komen.

Dan trap ik ergens op, het is zacht en toch kraakt het. Een hand, ik sta op een hand! Als ik me vooroverbuig en de rook met de mouw van mijn tuniek wegwaaier, zie ik een vrouw liggen. Haar gezicht misvormd door de hitte van het vuur, maar die hand, die pols! Om de pols zit een armband; rode, groene en blauwe kralen. Ik gil, deins achteruit en gil nog harder.

Me omdraaiend en met mijn armen maaiend door de rook probeer ik de weg terug naar de deur te vinden. Maar dan hoor ik iets dat akeliger klinkt dan de hete dood. Een heel ander geluid; niet het geloei van vuur of het piepende gehijg uit mijn borst. Ik sta in de deuropening van een kamer. Ergens daarbinnen huilt een kind. Met hoge uithalen, zoals ik jonge honden wel heb horen doen als ze hun moeder kwijt waren.

Daar, daar achter die brandende tafel, er half onder eigenlijk. Een bos zwart haar duikt op boven de tafelrand, eventjes maar. Een meisje. Wijd opengesperde, lichtend blauwe ogen, wangen met roetvegen. Dan is haar koppie weer weg. Alleen het gehuil blijft.

Het kraakt om mij heen, het zucht en kreunt. De plafondbalken, ze kunnen het elk moment begeven en op me vallen. Ik aarzel. Als ik verder de kamer in loop,

kan ik niet meer terug. Mijn longen protesteren tegen de hitte die ik inadem. Ik wil hoesten, maar dat lukt niet. Een benauwd gerochel, meer komt er niet uit. Opschieten nu, de dood glijdt door mijn neus en schraapt zich een weg naar binnen.

In plaats van op te schieten gaat alles plotseling langzaam. Het wordt gek stil in mijn hoofd. De vlammen lijken niet meer te bewegen of te knisperen. Het gejammer van het meisje beweegt ook niet, het hangt zonder klank in de lucht. Ik schud mijn hoofd. Snel, krachtig. De nachtmerrie moet stoppen. En dan, met een hese schreeuw, doet mijn stem het weer.

‘Hee, jij daar! Snel, kom hier!’

Als aanstormende windvlagen keren de demonen van een brandende wereld bij me terug: het geflakker, de kleurendans, de herrie en mijn gierende ademhaling. Er stort een brandende balk neer, vlak achter me. Hij spat in een vonkenregen uit elkaar. Er valt nog meer vuur, tegen mijn rug en langs mijn benen. De vlammen likken mijn kuit, ze schroeien haartjes weg. Jankend spring ik naar voren. Achter mij dondert nu de halve zoldering omlaag.

Ik schop tegen een tafelpoot. Waar ik de kracht vandaan haal weet ik niet, maar de tafel valt opzij. Nu heb ik het volle zicht op het meisje. Ze zit op haar knieën, met haar hoofd voorover op de grond en de armen beschermend daaromheen. Ik grijp het kind bij een arm en sjoer haar omhoog. Gelukkig, ze werkt mee. Het raam, ik moet naar het raam!

Even later staan we buiten, in de stilte en in het licht. Ik druk het meisje tegen me aan. Ze drukt terug, haar

armen stijf om mijn benen geslagen. Samen kijken we naar het brandende huis. We zeggen niets. Kijken, zwijgen, en zo af en toe een benauwde hoest.

De kruinen van de bomen in de buurt, de vogels in die kruinen, alles en iedereen is nu zonder geluid.

Ik staar naar het vuur dat lekt uit het raam waaruit we zojuist zijn ontsnapt. Normaal gesproken knipper ik vaak, maar nu niet. Met steeds droger wordende ogen kijk ik naar de vlammen. Eerst zijn ze nog rood en geel en snel, maar na verloop van tijd lijken ze vager te worden, trager en dan... zijn ze niks meer. De tijd houdt zijn pas in, staat stil en begint dan terug te lopen. Terug naar een weeshuis in Constantinopel, twintig jaar geleden. De plaats waar Sigrid en ik terechtkwamen toen, na mijn vader, mijn moeder ons verliet.

We staan op de binnenplaats, mijn zusje Sigrid en ik. Ik geef haar een armband, zelf gemaakt. Rode, groene en blauwe kralen. Hij is veel te groot voor de pols van een achtjarige, maar dat geeft niet, ze slaat hem dubbel en schuift hem over haar hand. Dan kijkt ze naar me op en lacht.

Ik druk haar tegen me aan, zij drukt terug, haar spekarmpjes om mijn benen. Haar vlechten kussend fluister ik tegen haar: 'Sigrid, ik zal je beschermen. Echt altijd, je leven lang.'

Een geluidje trekt me terug naar het brandende huis, naar het meisje dat zich aan mij vastklemt. Niemand heeft me ooit verteld dat mijn zus een dochter had. Het kind moet ongeveer zo oud zijn als Sigrid zelf was, toen ze door de Weesmeester bij me werd weggehaald.

Als ze mijn benen loslaat, hurk ik neer en strijk met de rug van mijn wijsvinger het zwart van haar wangen. Zo gek, ze is helemaal niet gewond, geen bloed, geen blaren, niets. Alleen die roetvegen en zo hier en daar een rode vlek.

Er valt niets te lachen, maar toch probeer ik het. Ik glimlach tegen de rimpel in haar voorhoofd, de angst in haar ogen en de stilte die tussen ons in hangt.

‘Ik heet Sven,’ zeg ik terwijl ik voorzichtig mijn armen om haar heen sla. ‘En jij?’

‘Runa,’ klinkt het gesmoord vanuit de omhelzing.

Even laat ik de naam op me inwerken. Runa, dochter van Sigrid. Even. En dan weet ik wat me te doen staat. ‘Runa,’ zeg ik, ‘Lieve Runa.’ Ik trek haar nog wat dichter tegen me aan, mijn stem schrompelt tot er niet meer is dan een fluister. ‘Ik zal je altijd beschermen.’